

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

august 2025 nr 118

SÕNA

Ma nägin püha linna, uut
Jeruusalemma, taevast Jumala
juurest alla tulevat,
valmistatud otsekui oma
mehele ehitud mürsja. Ilm
21:2

MÕTE

Augustikuu juhtsõnas kirjeldatakse
Nägi nägemust Ilmutusraamatust,
kus püha linn, uus Jeruusalemm
langeb taevast alla. Oluline on siin
kaks asja: see on uus ja mitte vana
Jeruusalemm. Ning see tuleb
Jumala juurest alla inimeste juurde.
Nägi nägi kõigi asjade
lõpulejõudmist. Uueks loodud linn,
püha linn jõuab viimaks alla
inimeste juurde! See on sama
kaunis, kui pulmadeks ehitud
pruut. Saame silmaga näha seda,
mida seni süda on uskunud. Jumal
ei jäta maha oma rahvast!

PALVE

Hea Jumal! Luba meil
rõõmsalt oodata Sinu
töötuste lõplikku
täitumist. Seni aga anna
meile õiglast meelt,
suuremeelsust ja rahu!
Aamen

EESTI TEOLOOGE - EVALD SAAG

"Eksimuste jada ei tulene Jumalalt."

EVALD SAAG (1912-2004)

Teoloog Saag, (kodanikunimega Evald Saagi, kuni aastani 1939) oli üks Eesti tuntumaid Vana Testamendi uurijaid. Ta sündis Võrumaal, 24 novembril. Õppis Krabi Algkoolis, Tondi Sõjakoolis ja astus 1935 aastal Tartu Ülikooli usuteaduskonda. Selle lõpetas ta Vana Testamendi uurija ja semiootika magistrikraadiga.

Evald Saagi peetakse üheks Usuteaduste Instituudi asutajaliikmeks ja selle töö kõrvalt teenis ta ka EELK Tallinna Toomkogudust. Palju aastaid töötas Saag Usuteaduste Intituudi Vana Testamendi õppetooli juhataja ja dekaanina. 1956 aastal nimetati ta Rapla Maarja- Magdaleena kiriku EELK Lauluraamatu komisjoni koosseisu. Lisaks sellele huvitus Saag eestlaste rahvustoitudest. Kuid tema erihuvi puudutas eriliselt Iisraeli ja Lähis-Ida kartograafiat. Sellest või Saag lõputult kirjutada ja rääkida. Kartograafiaks nimetatakse humanitaarteaduse haru, mis uurib, selgitab ja koostab füüsilisi, geograafilisi, asukohapõhiseid maakaarte ja gloobuseid. Saagil oli julgust ja tahet unistada suurelt. 1990 aastate teisel poolel, olles juba eakas mees alustas Saag artiklitekogu Esra raamatu põhjal. Töö aga osutus niivõrd mahukaks, et see jäi paraku pooleli. 2001 aastal autasustas president L. Meri teda Valgetähe III järgu teenetemärgiga. Evald Saag lahkus meie hulgast igavikuteele 2004 aastal ja tema viimne puhkepaik asub Rapla kalmistul.

Kadriina koguduses
algab

LEE
RI
KUR
SUS

28. septembril kl 11
kirikus

info: või 53458594

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval
algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

KARIN-KRISTEL HANSSON. VASTASMÕJUD

VI peatükk

Herbert vaatas suurte jahmunud silmadega, kuidas ta kasupoeg Lauri nende pisikeses köök-toas korda püüdis luua. Miski nõoris mehe kõri ja poisi avameelne jutt oli ta täiesti pahviks lõõnud. Ta võttis käed kukla tagant ja püüdis häält rahulikuks sundida, kui poiss vanu "Põhjanaelu" pappkasti paigutas:

"Lauri, püüa minust nüüd ometi ka aru saada! Kui tahad, võtan juba homme päev selle uue perearstiga ühendust ja lasen end ravile saata. Poeg, sul ja härra Pihlakal on väga õigus, aga see kõik ei käi nii lihtsalt, et vibutan korra aga põialt ja saan joomisest päeva pealt lahti. Tegelikult ma ju võtan ainult, et lõõgastuda."

"Ja leiad sellega oma tegevusele veel õigustusi? Appi, Herbert!" Poiss lasi ühe ajakirjadest põrandale kukkuda ja korjas siis selle jälle kiiresti üles. Poisi silmade iirised tumenesid ja pikkade sõrmedega noormehe käed värisesid silmnähtavalt. Herebert aga ajas end aeglaselt diivanilt püsti ja hakkas selle ees edasi tagasi sammuma nagu püüaks ta mõõta kulunud vaiba pikkust. Siis ta kihvatas:

"Vastasmõjud," ütles ta.

"Mis asi?" ei saanud Lauri aru.

"Vastasmõjud, ütlen ma. Sina üritad mulle asju selgeks rääkida, aga su jutt põrkub su enda juurde tagasi nagu jookseksid sa pidevalt peaga vastu kiviseina, eks? Ja siis see Ploompuu veel seletab, et aidaku meid kõiki Jumal. Jumal aga ei aita kedagi, kui inimene ise esimest sammu ei tee. Lauri, sa oled juba peaaegu mees. Kõik, mis sinu ja minu elus toimub, sõltub meist mõlemast. Keegi ei saa elada meie eest. Tead, olin seal bussijaamas ja mõtlesin kirikupapi sõnade üle natuke järele. Ja mulle meenus vanaema Liso ütlus, et peame oludest üle olema. Ja kirikupapi jutuski oli terake tõtt. Seda tuleb tunnistada, jah."

"Oludest? Millistest oludest?"

"Tegelikult kõigist oludest. Kui Ummelase Toivoga need jamad tekkisid, mõtlesin kohe, et hästi see lõppeda ei saa! Pole siin vaja mingit raketiteadust välja nuputada, et ütelda, igaüks on oma saatuse sepp ja oma õnne valaja."

"Mhmm? Ja alles rääkisid sa siin midagi Jumalast?"

"Ah, mu pea on täna nii halb!" Herbert lõpetas sammumise ja ajas määrdunud jope taas selga:

"Kuule, ma käin nüüd veidikeseks ära. Olen õhtuks kodus."

Lauri ei vastanud midagi. Ta silmad tumenesid vaid jälle. Teadagi, mis kasuisal plaanis oli. Poiss ohkas vaid. Kui korteriüks kasuisa järel oli kinni klõpsatanud, hingas Lauri pisut kergemalt. Ta tõstis pappkasti ajakirjadega akna juurde, kardina taha ja jäi siis hetkeks aknast välja vaatama. Üks paarike seisis kastani all, otse nende maja ees ja suudles ennastunustavalt. Poiss eemaldus kiiresti aknast, kartes, et teda võidakse märgata. Ta oli kasuisa peale praegu maruvihane. See jutt, arsti poole pöördumisest ainult jutu jätkuks jääbki. Ja pidevas pohmellis olles vaevalt doktor Aune teda vastu võtabki! Lauri mõtted liikusid Toivo Ummelasele ja ta võdistas tahtmatult õlgu. Kuigi ta Toitsi õieti ei tundnuki, oli poisi surnuks sõitmine Nõgesnõmmel kõiki ikkagi jahmatanud. Lauri teadis, et Ummelase meeldis kiirus ja veel kiiremad masinad. Aga kiirustamine oma elu elades, ongi tihti see kõige suurem kurja juur, mõtles noormees. Tema Lauri, armastas vooluga kaasa minna ja vältis teadlikult suuri rahvahulki. Elu oli talle õpetanud varakult raskustega toime tulema ja mingi osa igatses temast, et ta poleks kasuisa peale nii vihane. Taldrik kiluvõilebadega rändas kõige täiega prügikasti. Poiss tundis vaid täieliku

väsimust ja ükskõiksust. Ta ei teadnud, kas tema kasuisa Herbert oli liberaalsete või konservatiivsete mõtetega ja midagi oli paps ju vihjanud ka jutuajamisest kirikuõpetaja Ploompuuga. Lauri pigistas käed rusikasse ja lõi ajakirjade pappkasti korraks jalaga. Tal oli kasuisa targutamisest ja tegevusetuse õigustamisest nii villand, et ta oleks tahtnud ägiseda tunnete pärast, mida praegu tundis. Kuidas küll toime tulla siis, kui oled sina ja sinu masendus? Täis eneseteadvust kõndis Lauri viimaks vanamemme Liso kapi juurde, kus teadis olevat vana kiriku palveraamatu. Poiss keeras seistes aeglaselt selle lehti, luges mõnes kohast. Ohkas ja luges jälle. Mitte midagi ei saanud aru.

Äkki tundis poiss, kuidas kuumad ja soolased pisarad mõõda ta põski alla hakkasid voolama. Lauri ei tundnud, et teda oleks miski nutma sundinud, kuid pisarad, need voolasid kui iseenesest ja tegid olemise kuidagi mannetuks. Oleks vaid emagi Hispaaniast siin, võtaks, tema Lauri, oma hoolitsevate käte vahele ning ütleks lohutavaid sõnu. "Vaata endasse!" oli vanaema Liso oma viimasel hingetõmbel öelnud, kuid Lauri ei saanud sellest siis veel täielikult aru.

Poiss oli ühest raamatust, mida memm soovitas, lugenud, et alkoholism on tõsine sõltuvushaigus ja tänapäeval tuleb inimesele, seal, kus ta ise osutub võimetuks, kõikepäästev arstiteadus appi. Kas ka antud olukorras poleks Herbertil võimalik psühhiaatrilts abi saada? Lauri mäletas selgelt, kuidas memme pingutused oma poja Herberti tervist hoida, jäid tagajärjetuks. Liso olevat vana aja inimene ja ei teadvat põrmugi, kuidas nüüdsel 21 sajandil elada tuleb. Kunstnikuhärra naeris oma ema pideva heietamise tervise teemadel lihtsalt välja.

Lauri istus määrdunud diivanile. Kasuisa tagasitules räägib ta temaga uuesti. Pime ei saa juhtida pimedat ja nüüd oli see juba teadlik appihüüd. Lauri mõistis ka seda, et igal inimesel on siin elus oma ainulaadne elukogemus ja nende põhjal tekkinud käitumismustrid ning tundemaailm. Konflikt kasuisaga tuli kindlasti lahendada, ainult, et millest alustada?

Järgneb.

PIIBLIVÕTI

Jaanikaun e Kaarobi

Harilik Jaanikaun kasvab enamasti kümne kuni viieteistkümne meetriseks puuks. Selle taime kodumaaks peetakse nii Kreekat kui Maltat. Jaanikauna pisikesed, punased kroonlehtedeta õied kasvavad jämedate okste küljes. Juulis, augustis valmivad emasõitest umbes 10-20 sentimeetripikkused punakaspruunid kaunad, milles enamasti 12 helepruuni seemet. Kaunas olevad seemned on kindla suurusega ja väga valgurikkad. Vana legend jutustab järgmist:

"Kord läinud jahijumalanna Artemis, neitsilikuse kaitsja, metsa jahile. Näinud, kuidas üks kuldsarvedega hirm toetanud end ühe jämeda puutüve vastu, aga mitte hirm ei paelunud kauni jumalanna pilku, vaid puu, mille vastu graatsiline hirvepull toetanud. Artemis näinud puu kummalisi vilju. Maitsnud kaunu ja nimetanud puu Jaanileivaks."

Harilik Jaanikaun kuulub herneliste sugukonda. Mida vanemaks saab puu, seda pruunimaks muutuvad aastatega tema kaunad. Kaarobi ehk jaanikaun talub väga hästi kuumust. Pinnasest viimasegi niiskuse saamiseks ajab ta oma juured sügavale pinnasesse. Väga vihmast ilma see puu ei armasta. Kreekas on seda puud tuntud juba üle 4000 aasta.

Järgneb.....

Siiski jääb elu kõige siiramaks aardeks.

Euripides
